

Հովհաննես Թումանյան

Այվազովսկու նկարի առջև

Ելած՝ օվկիանի անգուսպ ալիքներ,
Ծանրը հորձանքով զարկելով դեպ վեր,
Լեռնանում էին, գոռալով ահեղ,
Եվ սրբրիկն ուժգին շրնչում էր այնտեղ

Անեզր ու անվերջ
Տարածության մեջ:

«Կանգնեցե՛ք», գոչեց վրրձինը ձեռքին
Կախարդ ծերունին հուզված տարերքին.
Ու լուռ, հրնազանդ հանճարի ձայնին,

Մութ ալիքները, փոթորկի ժամին,
Կըտավի վրրա
Կանգնած են ահա:

189